

теричка скочи до мене и силно запишѣ. Другата поде писъка ѝ, усили го и слѣзе на земята.

Тѣхната тревога ме учуди. Все още притискахъ хванатото. То се мѣташе и крещѣше. Уловихъ го съ дрехата и я открихъ. Когато го вдигнахъ, видѣхъ малко слабо катериче. То треперѣше, извиваше се и се мжчеше да ме ухапе. Хванахъ го леко за главата. То увисна въ въздуха. Останахъ смаянъ... Катеричето нѣмаше задни крачка. Обяснихъ си, защо не е могло да бѣга.

Дветѣ катерички, които бѣха негови родители, все така силно подвикваха и ме гледаха безпомощно.

Пустнахъ хромата имъ рожба. Катеричката отъ дървото рипна отгоре ѝ. Опъна рошавата си опашка. Хромото се хвана съ преднитѣ крачка за нея, захапа я. Катеричката подскочи на близкото клонче, а оттамъ на друго, на друго,

Втората катеричка съ бързъ скокъ се озова при тѣхъ.

Като се събраха заедно, тѣ започнаха едно продължително и мило: „цие, цие, цие“...

Подсвирнахъ имъ.

— Цие, цие, цие, — отговори едната.

— Цие, цие, цие, — обади се другата, изгледа ме благодарствено и се загуби нѣкжде между върхаритѣ.

Стефанъ Мокревъ

ИСТОРИЯТА НА ЕДИНЪ КЖСЪ ХАРТИЯ

Въ росната трева край оградата долетѣ една шарена хартия. Лудиятъ вѣтъръ я бѣше грабналъ изъ ржцетѣ на единъ минувачъ. Запремѣта я като хвърчило и, когато хартията падна до оградата и се повлѣче по тревата, Тропанчо я съгледа. Метна се като риба върху нея и я притисна къмъ земята. Бѣше голѣма страница отъ вестникъ. Тропанчо погледна картинкитѣ, ситнитѣ черни знакове му се сториха познати и близки и той засрича по тѣхъ, както въ чи-

танката. Пишеше за войната въ Испания. Ала Тропанчо не обичаше войнитѣ — неговиятъ татко бѣше влизалъ въ сражения и тамъ остави единия си кракъ. Смачка вестника и го ритна на футболна топка.

— Охъ! зашумолѣ бѣлата книга, като падна въ копривата. — Сега вече ще си почина повечко.

— Кой въздиша? — обади се Свѣтулката.

— Азъ съмъ. Вестникътъ.

— Какъвъ вестникъ?

— Бѣлата книга, по която